

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: تی پری میسان
برگردان از: حمید محوی
۱۷ نومبر ۲۰۱۳

«زیر چشمان ما»

پنجاه و نهمین واقعه نگاری سیاست بین المللی

حقیقت به عنوان شرط پیروزی

از سه سال گذشته در سوریه چه می گذرد؟ بر اساس گزارشات رسانه های ناتو و شورای همکاری خلیج، «رژیم» انقلاب دموکراتیک مردم سوریه را سرکوب می کند. با این وجود به دلیل پشتیبانی مردم از «رژیم» که بر اساس برخی گمانه زنی ها بین ۶۰ تا ۹۰ درصد از جمعیت کشور بوده، با چنین تعبیری در تضاد قرار می گیرد. واقعیت چیز دیگری است: ناتو و شورای همکاری خلیج پی در پی جنگ نسل چهارم و سپس جنگ از نوع نیکارگونه را باختند. آنها هستند، و تنها آنها هستند که سازماندهی و تأمین مالی روندی را به عهده داشتند که به کشتار ۱۲۰۰۰۰ شهروند سوری انجامید.

یکی از موضوعات در تدارک گردهمایی ژنو به رشته تحریر درآوردن تاریخ سوریه است. قدرت های ناتو و شورای همکاری خلیج بر آن هستند تا تعبیر خود را از رویدادهای سوریه به اذهان بین المللی تحمیل کنند، یعنی تعبیری که موجب برتری قاطعانه آنها دور میز مذاکرات خواهد شد. از همین رو، ناگهان سیلی از مقالات و گزارشات خلاصه گو و مرور کننده رویدادهای جنگ سوریه در رسانه های غربی و خلیج به راه افتاد.

غربی ها و شورای همکاری خلیج مدعی هستند که بحران سوریه در ادامه «بهار عرب» واقع شده و «رژیم بشار» خواست های دموکراتیک مردم را سرکوب کرده است. و تحت چنین وضعیتی بود که ناتو و شورای همکاری خلیج برای حفاظت از شهروندان سوریه مداخله کردند.

ولی واقعیت چیز دیگری است: ایالات متحده طی گردهمایی در کمپ دیوید به تاریخ ۱۵ سپتامبر ۲۰۰۱ برای تخریب سوریه طرح ریزی کرد. ۱۲ دسامبر ۲۰۰۳ سوریه را به جرم پشتیبانی از تروریسم متهم کردند، و بر آن شدند تا سوریه را به ورطه جنگ بکشانند و بر این اساس قطعنامه ۱۵۵۹ را در شورای امنیت به تصویب رساندند و سپس نخست وزیر اسبق لبنان را به قتل رساندند و متعاقباً این عمل تروریستی را به رئیس جمهور سوریه بشار الاسد نسبت دادند. با شکت خوردن این سناریو، امریکائی ها راه اندازی جنگ را به بریتانیا و فرانسه واگذار کردند. آنها نیز بر اساس توافقنامه لانکستر در ۲ نومبر ۲۰۱۲ برای انجام چنین مأموریتی آماده شدند. ایالات متحده از قاهره و در آغاز فبروری ۲۰۱۱ چراغ سبز آغاز عملیات را روشن کرد.

فبروری ۲۰۱۱- جولای ۲۰۱۲ : جنگ چهارمین نسل

از این تاریخ و طی ۱۵ ماه، ناتو و شورای همکاری خلیج جنگ نسل چهارم را راه اندازی کردند که کاملاً به تسلط آنها به رسانه های بزرگ تکیه داشت. بر این اساس بود که به تمام جهان و به انضمام مردم سوریه وانمود کردند که در سوریه تمام مردم به پا خاسته اند، در حالی که در گسترده ترین تظاهرات بیش از ۵۰۰۰ نفر شرکت نکرده بودند. علاوه بر این از طریق عملیات کوماندوئی و تیراندازان ماهر، به شکلی صحنه آرائی کردند که گوئی دولت در اشکال خونبار قیام دموکراتیک را سرکوب می کند. با این وجود، طی مارچ-اپریل ۲۰۱۲، پس از سقوط امارات اسلامی در بابا عمرو، نیکلا سرکوزی برای بیرون کشیدن نیروهای فرانسوی وارد مذاکره شد، در حالی که طی ماه می مردم سوریه نیز اندک اندک به گزارشات الجزیره مظنون شدند، و طی جون واشینگتن در گردهمایی ژنو به شکست خود اعتراف کرد.

طی این دوران، مبارزان یا متشکل از تکفیربست های سوریه بودند (که ۳۰۰۰ نفر از آنها در بابا عمرو به اسارت درآمدند) و یا به طیف مزدوران خارجی و به ویژه اعضای القاعده لیبیا به فرماندهی عبدالحکیم بلحاج تعلق داشتند. در مجموع، این مبارزان ارتش آزاد سوریه را تشکیل دادند که توسط افسران بریتانیایی و فرانسوی آموزش دیده و عملیاتی شده بودند، و در عین حال ترکیه نیز امور لوژیستیک را به عهده داشت.

جولای ۲۰۱۲ - اگست ۲۰۱۳ : جنگ از نوع نیکاراگوئه

انتخاب فرانسوا هولاند برای ریاست جمهوری فرانسه و گزینش صهیونیست لوران فابیوس به عنوان وزیر امور خارجه موجب تداوم و تشدید جنگ شد. با تکیه به سازمان سیا ژنرال دیوید پتروس و به کارشناسی رابرت فورد (سفیر، و معاون قدیمی جان نگرپونت)، فرانسه جنگ تازه ای از نوع نیکاراگوئه را راه اندازی کرد، به انضمام گردآوری «دوستان سوریه» در پاریس به تاریخ ۶ جولای ۲۰۱۲.

دو هفته بعد، سوء قصد بزرگ سران ارتش را هدف گرفت و اعضای شورای امنیت ملی را به قتل رساند. فوراً پس از این رویداد، ۴۰۰۰۰ جهاد طلب خارجی، به پشتیبانی چند هزار سوری با مشاورت فرانسه و بریتانیا به دمشق حمله کردند. روز موعود برای حقیقت فرا رسیده بود. سوری ها که تا اینجا منفعل باقی مانده بودند، به ارتش برای دفاع از پایتخت و برای واپس زدن مهاجمان یاری رساندند. پس از این رویداد، جنگ در اشکال شقاوت آمیز و مرگباری ادامه یافت و به قربانی شدن ۱۰۰۰۰۰ نفر انجامید.

طی این مدت، ایالات متحده در حاشیه باقی ماند و اجازه داد که هم پیمانانش به تکوین عملیات در محل ادامه دهند. حداکثر کاری که ایالات متحده انجام داد، فشار روی قطر و عربستان بود که تعداد جهاد طلبان به شکلی افزایش پیدا نکند که وضعیت مزدوران لائیک به مخاطره بیفتد. مراکز استخدام در تونس و افغانستان مستقر بود. از لیبیا و یمن نیز پل هوایی ایجاد شده بود و ده ها هزار جهاد طلب را برای مردن به سوریه منتقل می کرد. به همان شکلی که در نیکاراگوئه روی داد، سوری هائی بودند که از آنها پشتیبانی می کردند، ولی از این گروه ها بیشتر برای حفظ «مناطق آزاد شده» استفاده می کردند و نه برای مقابله با ارتش رسمی سوریه.

از اگست ۲۰۱۳ تا امروز : شکست ناتو

با مشاهده شکست جدید، قدرت های ناتو و شورای همکاری خلیج بر آن شدند تا فراسوی وتوهای روسیه و چین در شورای امنیت عمل کنند و جنایت تازه ای را سازماندهی کردند تا با نمادینه سازی آن مداخله به بهانه نجات جان

شهروندان را توجیه ساخته و به همان شکلی که در لیبیا عمل کردند، با مبارزان کشور کار رژیم سوریه را یکسره سازند.

بر این اساس، حملهٔ کیمیائی غوطه طی ۲۱ اگست ۲۰۱۳ توسط ناتو سازماندهی شد. مبارزان مسلح از پادگان های نظامی ترکیه به دمشق گسیل شدند و رسانه هائی که معمولاً در مورد جنگ گزارش تهیه می کردند بسیج شدند تا از فوق العاده ترین رویداد جنگ در سوریه گزارش تهیه کنند.

ولی گسترش غیر قابل پیشبینی ناوگان روسیه در سواحل مدیترانه پنتاگون را مجبور کرد که به فکر مسیر دیگری باشد و از دریای سرخ و استفاده از حریم هوائی اردن و عربستان سعودی دست به حمله بزند، ولی این راهکار موجب می شد که هم پیمانان خود را مستقیماً وارد جنگ سازد. بر این اساس واشینگتن با قطع نظر از بر پا کردن جنگ در منطقه، دیپلماسی ایالات متحده برای تشکیل گردهمائی ژنو ۲ مصمم شد.

ژنو ۲

گردهمائی ژنو ۲ که احتمالاً طی در پایان ماه جنوری ۲۰۱۴ برگزار خواهد شد، و بایستی به سه سال جنگ پایان دهد. بر اساس تعبیراتی که در مورد این رویدادها منتشر خواهند کرد، احتمالاً خواهند گفت که سوریه از یک جنگ داخلی عبور کرده و پیروزمندانه از یک تجاوز خارجی بیرون آمده است. رهبران غربی و خلیج مسؤول این جنگ هستند و گناه مرگ ۱۲۰۰۰۰ نفر از اهالی سوریه و ده ها هزار جهاد طلب روی دوش آنها سنگینی می کند.

گاهنامه هنر و مبارزه

۱۶ نومبر ۲۰۱۳